

LEVELESTÁR.

Hasonló gondolkozású íróemberek baráti köre. Egyik esti lap szerint Babits Mihály azért vonta volna vissza jelöltségét a Kisfaludy-Társaságnál, mert a Társaság „hasonló gondolkozású stb.“, ahol „idegennek hatna Babits“. Nem valószínű, hogy ez a megokolás helytáll, mert egy nagy tekintélyű és nagymúltú irodalmi társaságot még sem lehet baráti körré avagy: csak szorosan egyet gondoló asztaltársasággá degradálni. Ha a Kisfaludysták csak egyformán tudnának bölintani: igen, igen, vagy: nem, nem — akkor ez a széptudományi műintézet lemondhat arról, hogy eleven tényezője lesz a trianoni magyar életnek. — *Pulerrazzia.* Cikkét nem közöljük, de abban igaza van, hogy mondjuk Voltaire korában a társadalmi morálba ütközött volna rizspor nélkül emberek közé menni és hogy nem ártana néha a maradi agyvelőkről lerazziázni a port . . . Egy évben e por csak néhány vonalnyi, egy századévben már néhány könyök. — *Fanni hagyománya.* A Kisfaludy-Társaság egy Szabó Fanni nevű úri hölgytől 620 holdat örökölt: jó volna bizony, ha a birtok jövedelméből nem turáni naiv-eposzokat és nem alkalmi ódákat nyomtatnának ki, hanem befejeznék a Nemzeti Könyvtárt, vagy kiadnák például Bessenyei György összes műveit. Egy irodalmi nagydíj szervezése is kívánatos lenne, ha utólag jutalmaznák meg vele az írókat és nem írnák elő, hogy Vak Béla korában, avagy egy falusi paplakban kell a jutalmazendő mű cselekményének lejátszódnia. — *Justus Pál.* Gratulálunk az Új költő c. vershez. — *Difficile est . . . Szász Zoltán* satirát írt „Magyar élet 1929-ben“ címmel a Pesti Napló febr. 13.-i számába. Erről is el lehet mondani Juhász Gyula szójátékát: Nehéz dolog satirát nem írni, de satirát írni még nehezebb. — *Thurzó Pál dr.* Köszönjük az érdeklődést. Készséggel elismerjük, hogy Mécs Lászlót nem lehet „egyszerűen“ Ady-utánzóknak bélyegezni. A Széphalom cikke nem is állította ezt. Szívesen vesszük különben, ha bármilyen állításunkkal szemben ellenvéleményét megfelelő cikk keretében kifejti. — *Irodalmi radikalizmus.* Ha tényleg megtörtént, hogy irodalmunk egyik köztiszteletben álló veteránja „bolsevikinek“ nevezte Mécs Lászlót, a felvidéki magyarság népszerű költőjét, mert a verssorokat kisbetűvel kezdi: akkor igaza lesz Vargha Gyulának és „megfogja az átok“, a „gyűlölet átka“ édes hazánkat. — *Baumgartenlaube.* Azt a körülményt, hogy a Baumgarten-jutalmat túlnyomó részben „nyugatosok“ kapták, meg lehet érteni. Még az is érthető, hogy a jutalmak odaítélése az Akadémiában történt. Hiába: a pénz nem elég az üdvösségre. Igaz, hogy a koszorú még nem teszi halhatatlanná sem Szini Gyulát, sem Farkas Zoltánt, a bátor fajvédőt. Egyetlen vigasztaló momentum Juhász Gyula „segélyezése“ volt. De hol maradtak Szabó Lőrinc, P. Ábrahám Ernő, Szerb Antal, Oláh Gábor, Benedek Marcell, Marót Károly, Kassák Lajos vagy a „szegény kis költő“, Keleti Artúr? Erdélyi Józsefet, a Gartenlaube egyik első koszorúsát, végérvényesen tehetségtelen verstörlejtőnek tartjuk, akinek csupán az az értéke, hogy Mikés Lajos, az Athenaeum teljhatalmú irodalmi orákuluma fedezte föl, de mondanivalója, emberi gazdagsága: alig van valamicske. Az ilyen tehetségeknek nem buzdítás és gondtalan dolgozási lehetőség kell, hanem egy segédhivatalt vagy postatiszti állás. Szomorú, hogy milyen csekély literátus műveltséggel és intellektualizmussal lehet valaki „író“ Magyarországon. — *Előkelő folyóirat.* Köszönjük a megtisztelő jelzöt, de kutyasociológiával és arckép-fotografiák közlésével nem foglalkozunk.